

Arrest

nr. 142 192 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 26 juni 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 26 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 26 juni 2013, met kennisgeving op 16 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing met reden:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verklaring dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven en sindsdien niet meer naar Marokko zou teruggekeerd zijn, het feit dat hij Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij werkbereid is en dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. De elementen van integratie behoren immers tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur tonen op zich niet aan dat betrokkene de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het land van herkomst wordt ingediend. Betrokkene kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Bovendien blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkene dat hij zowel op 31.03.2008 als op 19.06.2008 een visumaanvraag indiende te Casablanca. Deze werden echter op 07.05.2008 als op 27.08.2008 geweigerd.

Betrokkene legt een kopie van de arbeidsovereenkomst voor die hij op 07.04 2014 met Bvba (...) is aangegaan, maar hij toont niet aan dat hij gemachtigd is om in België gemachtigd is om betaalde arbeid te verrichten. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. De bewering dat hij niet meer aan de slag zal kunnen gaan bij dit bedrijf, indien hij gedurende lange tijd zal moeten wachten op een visum dat volgens hem mogelijks nooit zal worden afgeleverd, dient te worden opgemerkt dat dit een veronderstelling is van betrokkene en niet wordt aangetoond.

Verder roept betrokkene in dat zijn zus, broer en nog andere familieleden in België verblijven en dat hij buiten zijn ouders niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het louter voorleggen van een kopie van de identiteitskaart en een verklaring van de persoon die men als betrokkene benoemt, volstaat niet om de verwantschapsband aan te tonen. Wat betreft het beroep op het artikel 8 EVRM, de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 26 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

“Enig Middel : Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 3 en 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM):

8.1. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 11). De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden' : "Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State." (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 10)

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Het is zeer onwenselijk en zo goed als onmogelijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie terug te moeten keren naar zijn geboorteland om aldaar een aanvraag in te dienen. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Het is duidelijk dat dit onmenselijk zou zijn en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken. Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het thuisland.

Dat verzoeker een meerwaarde betekent voor onze multiculturele maatschappij. Dat tevens diverse familieleden legaal verblijf houden in België.

Hij heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Hij spreekt Frans en Nederlands en heeft inmiddels zeer sterke sociale banden.

Verzoeker heeft bijzondere banden met België. Hij heeft duurzame relaties opgebouwd met een ruime vrienden- en kennissengroep in België.

Verzoeker is steeds werkbereid geweest en kan ook effectief beginnen werken indien hij over een arbeidsvergunning beschikt.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, brengt dit onherstelbare schade teweeg omdat hij hierdoor onder andere wordt gescheiden van zijn familie die instaat voor zijn onderhoud, zijn sociaal netwerk en zal hij een arbeidsbetrekking mislopen. Hij zal hierdoor op een onevenredige en onredelijk wijze gescheiden worden van zijn sociaal netwerk, familie en opportuniteiten om zijn toekomstperspectieven te verbeteren.

Het feit dat verzoeker reeds vele jaren een band heeft met België, en verblijft op het Belgische grondgebied, met België verknocht is geraakt, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou lijden indien hij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Dat verzoeker zijn land van herkomst achter zich heeft gelaten. Verzoeker heeft de mogelijkheid niet om in zijn land van herkomst opnieuw een leven te beginnen, ook niet om tijdelijk aldaar te verblijven zonder ernstige schade te lijden.

Vastgesteld moet worden dat verzoeker volledig is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd. Verzoeker heeft een duurzame lokale verankering in België. Dit verantwoordt met name dat er sprake is van buitengewone omstandigheden en dat - zelfs een tijdelijke - terugkeer in casu zeer moeilijk zal zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook ten onrechte stelt dat zijn bijzondere band met België en zijn integratie helemaal niet in aanmerking wordt genomen om te oordelen over de buitengewone omstandigheden en slechts bij de gegrondheid van de aanvraag. Dat verzoeker deze elementen heeft opgeworpen als buitengewone omstandigheden zodat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet kon beperken tot de vaststelling dat deze ook in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending vormen van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het gezinsleven van verzoeker en het privéleven dat hij in België gedurende jaren heeft uitgebouwd.

Het feit dat verzoeker reeds vele jaren een sterke band heeft met België, en verblijft op het Belgische grondgebied, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou lijden indien hij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen.

Verzoeker heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond.

8.2 Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

8.3 Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.4 In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

8.5 Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel schendt.

8.6 Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn familie en zijn ruime vrienden- en kennissenkring. Of er sprake is van een familieband dient door de rechter te worden beoordeeld.

Indien verzoeker gedwongen wordt het land te verlaten, verliest hij zijn bestaande sociale netwerk en dient hij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker woont reeds jaren in België. Hij is volkomen geïntegreerd in

de Belgische samenleving. Hij spreekt de Franse en Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- Het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft;
- De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Marokko;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoeker dermate verknocht is met België, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om dit gegeven te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, *Saadi v. Italie*, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, *N. v. Finland*, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoeker terug te laten keren naar een land waar hij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kunnen geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2. 2. In casu bekritiseert de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert zij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de aangehaalde elementen in de aanvraag onder meer elementen van integratie betreffen in casu buitengewone omstandigheden zijn. Uit het middel blijkt dat zij eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

In de aanvraag werd aangehaald als zijnde buitengewone omstandigheden:

- uiteenzetting over het begrip ‘buitengewone omstandigheden’
- lang verblijf in België sedert 2003
- goede integratie, talenkennis, volgens van cursussen, werkbereidheid, werkbelofte dat zij verliest bij terugkeer, hebben van vrienden en kennissenkring zodat het centrum van haar affectieve en sociale leven in België is, duurzame lokale verankering en het hebben van familieleden in België, centrum affectieve en sociale leven in België, bijzondere banden met België
- samenwonen bij broer en ongehuwd zijn

De verzoekende partij staaft haar aanvraag met stukken ter ondersteuning van haar argumentatie. Zoals uit de onder punt 1 geciteerde bestreden beslissing blijkt, werd een antwoord gegeven op deze argumenten. De verzoekende partij maakt niet concreet op welke grief niet zou zijn geantwoord.

De bestreden beslissing wijst erop dat een lang verblijf, in casu bewust genesteld in illegaal verblijf met negatie van een gegeven bevel om het grondgebied te verlaten en pas in 2008 een eerste poging tot regularisatie geen buitengewone omstandigheid is. Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat een lang verblijf alhier het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maakt om tijdelijk het land te verlaten en een aanvraag elders in te dienen. Zij stelt op kennelijk redelijke wijze, samenvattend dat de integratie en een lange verblijfsduur op zich niet aantonen dat de aanvraag niet kan ingediend worden buiten het Rijk. De voorgelegde arbeidsovereenkomst doet evenmin hieraan afbreuk nu de verzoekende partij niet gemachtigd is om betaalde arbeid te verrichten. Voorts merkt de bestreden beslissing op dat er geen bewijzen van verwantschap worden voorgelegd die aantonen dat er familieleden van de verzoekende partij in België wonen, motief dat niet wordt weerlegd door de verzoekende partij. De overige elementen betreffen inderdaad het gegrondheidsonderzoek van de aanvraag en komen slechts aan bod eens een aanvraag ontvankelijk is verklaard. Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing enig officieel bewijs leverde met betrekking tot het leven van diverse familieleden al hier. Verder zal blijken dat evenmin een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden aangetoond. De verzoekende partij heeft trouwens in haar aanvraag geen omstandigheid aangehaald die erop zou kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen veroorzaken.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de banden die ze heeft met België en met haar broers/zussen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Dit geldt nog meer met betrekking tot de banden tussen zussen en broers. De verzoekende partij geeft geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat er andere dan affectieve banden met haar familieleden bestaan en laat ook na aan te tonen dat de verwantschap bestaat. Een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven is niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de schending van haar privéleven aanvoert, en zij voorhoudt dat er rekening moet gehouden worden met haar blanco strafregister, haar elementen van integratie en zij niets meer te zoeken heeft in het herkomstland zodat de hechtheid van de sociale culturele en familiale banden in België primeren, merkt de Raad het volgende op:

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal en cultureel leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werkwilgig is. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoot het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Waar de verzoekende partij van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België en een integratie van enkele jaren heeft, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Enige onevenredige inmenging in de zin van artikel 8 van het EVRM kan niet vastgesteld worden. Het onderdeel is ongegrond.

2.4. Waar de verzoekende partij nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, beperkt haar betoog zich tot het uiten van algemene vage beweringen niet met het minste begin van bewijs gestaafd. Dergelijk betoog kan niet leiden tot de vaststelling van een schending van artikel 3 van het EVRM. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine), wat in casu volledig ontbreekt.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.6. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

2.7. Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij voor het overige geen grief uit, evenmin gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.8. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN